

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: P. N.,
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
t. č.,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2024, č. j. KRPA-174865-30/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena na 90 dní od vydání rozhodnutí.
- Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho práv a je nepřezkoumatelné. Poukázal na mimořádnost institutu zajištění a skutečnost, že žalovaný je povinen ve všech případech vážit užití mírnějších opatření na místo zajištění. Dále uvedl, že pokud správní orgán nepostupuje po celou dobu řízení aktivně a svědomitě, přestává být

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

zajištění oprávněné. Délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Dle žalobce v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné úvahy o tom, že žalobce nebude s žalovaným spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. Při rozhodování o délce zajištění má žalovaný zohlednit předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, vždy má dbát oprávněných zájmů cizince a vyvarovat se nepřiměřenému zásahu do jeho soukromých práv. Délka zajištění musí být vždy přezkoumatelně a transparentně zdůvodněna. Odůvodnění žalovaného obsahuje nedostatečné a vágní informace. Z odůvodnění žalovaného není zřejmé, na základě čeho se domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu žalobce dojde během lhůty zajištění. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla ani ověřena totožnost žalobce, příslušné velvyslanectví je zahlceno tisíci žádostmi o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaný tak operuje jen s hrubými odhady časového horizontu realizace správního vyhoštění. Délka zajištění byla stanovena příliš extenzivně. Odůvodnění délky zajištění považuje žalobce za nedostatečné a nepřezkoumatelné. K tomu poukázal dále na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2023, č. j. 42 A 1/2023 – 13. Žalovaný dle žalobce dále neposoudil dostatečně možnost uložení některého ze zvláštních opatření na místo zajištění. Nelze připustit paušalizované rozhodování, kdy dle žalobce přitom v jeho případě byl důvodem jeho zajištění toliko fakt, že se na území nacházel nelegálně. Žalobce nepáchal žádnou protiprávní činnost. Nebylo dle něj dostatečně prokázáno, že by uložené povinnosti nerespektoval. Pokud by nebylo možné účel zajištění naplnit ve stanovené době zajištění, pak by takové rozhodnutí odporovalo zákonu. Správní orgán musí v rozhodnutí vyhodnotit, jaké úkony bude potřeba provést k přípravě realizace správního vyhoštění, má upřesnit odhad provedení jednotlivých kroků, přičemž musí otázky posuzovat dostatečně individuálně. Odůvodnění je dle žalobce šablonovité bez zohlednění konkrétních okolností jeho případu. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a č. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce v žalobě dále požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že první podmínka pro možnost zajištění osoby starší patnácti let byla naplněna tím, že dne 8. 12. 2022 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění vydané dne 27. 11. 2020, č. j. KRPA-292607-30/ČJ-2020-000022-ZSV. Rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 22. 1. 2022. Žalobce jej nerespektoval, a nadále se na území České republiky zdržoval bez jakéhokoli pobytového oprávnění, čímž naplnil zákonné ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob (ENO) od 8. 12. 2020 do 22. 1. 2025. Dne 28. 5. 2024 byl žalobce zajištěn, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze zamítnuta. Dne 29. 05. 2024 (tedy v průběhu zajištění) podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 4. 6. 2024 vydalo Ministerstvo vnitra ČR rozhodnutí o zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), toto nabylo právní moci dne 4. 6. 2024. Na základě tohoto rozhodnutí byl žalobce zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců dle zákona o azylu. Zajištění podle zákona o pobytu cizinců tak bylo dne 4. 6. 2024 ukončeno. Dne 2. 7. 2024 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany pro nepřipustnost (vedeno pod č. j. OAM-728/BA-BA07-HA13-2024). Proti němu podal žalobce žalobu, přičemž řízení o ní bylo pravomocně ukončeno usnesením o nepřiznání odkladného účinku žaloby Krajským soudem v Ostravě č. j. 18 Az 7/2024 ze dne 8. 8. 2024, s nabytím právní moci dne 15. 8. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

O pravomocném ukončení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byl žalovaný ze strany Ministerstva vnitra vyrozuměn dne 21. 8. 2024. Na základě uvedeného vydal dne 21. 8. 2024 žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný má za to, že poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivá skutková jednání, která jednak nasvědčují k učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení a současně to, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaným bylo v případě pobytu žalobce na území České republiky jednoznačně prokázáno a doloženo, že tento se na území zdržuje nelegálně, maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-292607-30/ČJ-2020-000022-ZSV. K důvodům, proč nebylo v případě žalobce přistoupeno k možnosti užití mírnějších opatření, se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěl žalovaný k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. K délce zajištění žalobce, která byla stanovena na 90 dnů, žalovaný sdělil, že jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění byly podrobně uvedeny a rozepsány na straně 6 – 7 napadeného rozhodnutí. Přestože je každý případ cizince zcela individuální, vždy lze mezi těmito případy najít mnoho společných znaků, které vedou k běžné praxi rozhodování ve věci za určitých podmínek obdobným či stejným způsobem. Tomu bylo tak i v případě žalobce, který pobýval na území České republiky nelegálně v rozporu s platnými právními předpisy a nerespektoval jemu vydané správní vyhoštění. Žalobcem uváděný výčet porušení jednotlivých předpisů dle žalovaného nelze považovat za žalobní bod.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Pobytovou kontrolou žalobce provedenou dne 27. 5. 2024, při které žalobce nepředložil ke své osobě žádný doklad, bylo zjištěno, že je žalobce veden v evidenci SIS II jako nežádoucí cizinec (ENO). Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce se nachází v systému CIS od 8. 12. 2020 do 22. 1. 2025, dosud nevycestoval na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo pravomocně ke dni 8. 12. 2020, čímž jej mařil.
6. Při podání vysvětlení dne 28. 5. 2024 žalobce uvedl, že si je vědom toho, že mu bylo dne 27. 11. 2020 uloženo správní vyhoštění s tříletým zákazem vstupu na území. Jako důvod nevycestování uvedl potřebu vydělat si v ČR ještě nějaké finanční prostředky. Dále uvedl, že je v případě potřeby možné jej kontaktovat na jeho adrese ve Vietnamu, nikdo jej nezastupuje. Dále sdělil, že je ženatý a má dvě děti, na území ČR však z rodiny nemá nikoho. Je zde sám. Nedisponuje finančními prostředky na pobyt, nemá taktéž prostředky ani na vycestování. Nemá zde ani žádný majetek. Přicestoval do ČR někdy v roce 2020, od té doby je zde i přes to, že mu bylo uloženo právní vyhoštění. Žádné překážky vycestování mu nejsou známy. Finanční prostředky na složení finanční záruky nemá. Na území ČR se nenachází osoba, vůči které by měl žalobce vyživovací povinnost. Není zde žádná osoba, vůči které by vycestování žalobce z ČR znamenalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Je zdrav.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

7. Dne 21. 8. 2024 bylo vydáno napadené rozhodnutí o zajištění žalobce.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
10. Podle § 124 odst. 3 téhož zákona *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
11. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
12. Podle § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *je-li rozhodnuto o zajištění cizince poté, co bylo ukončeno zajištění podle § 46a zákona o azylu, k uplynulé době zajištění podle § 46a zákona o azylu se nepřiblíží.*
13. Soud konstatuje, že s žalobcem lze souhlasit v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
14. V případě žalobce však soud pochybení žalovaného neshledal, byly zohledněny a posouzeny všechny podstatné okolnosti případu, byly naplněny podmínky pro zajištění žalobce.
15. Důvodem pro uložení zajištění žalobci nebylo pouze to, že by se žalobce v ČR nacházel neoprávněně, jak vyjádřil své přesvědčení v žalobě. Důvodem pro zajištění bylo, že žalobce z území nevycestoval, ač mu bylo v roce 2020 pravomocně uloženo správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území 3 roky. Tímto byl naplněn důvod ve smyslu citovaného ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ani žalobce sám v rámci podání vysvětlení tyto skutečnosti nijak nepopřel, naopak výslovně potvrdil, že na území ČR přicestoval přibližně v roce 2020 a pobýval zde i přesto, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce si byl povinnosti vycestovat dobře vědom, nicméně nevycestoval, což odůvodnil toliko tím, že měl v úmyslu si ještě v ČR vydělat nějaké finanční prostředky. V tomto kontextu soud poznamenává, že žalobce bez pobytového oprávnění nemohl být

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

oprávněn v ČR ani vykonávat pracovní činnost nebo podnikat, jím zmíněné prostředky by si tak mohl opatřit v tomto směru pouze ilegálně. Zároveň soud nepřehlédl, že žalobce rovněž zmínil, že nemá v ČR žádný majetek a nemá ani žádné finanční prostředky, a to na pobyt ani vycestování z ČR. Není tedy zřejmé, z jakých zdrojů by žalobce vůbec chtěl zamýšlený pobyt a případné vycestování v době dosažení dostatečných prostředků, financovat, když ke dni podání vysvětlení žádné prostředky k těmto účelům neměl. Pomine-li soud značnou nevěrohodnost tvrzení žalobce ohledně jeho vycestování, žalobce ani nijak neupřesnil, kdy by měl v plánu ČR opustit a jaké množství finančních prostředků si za tímto účelem zamýšlel opatřit. Dle soudu je naopak s přihlédnutím k okolnostem dané věci vysoce pravděpodobné, že by žalobce v případě neprovedení pobytové kontroly v ČR pobýval bez dalšího i dále.

16. Soud považuje za prokázané, že u žalobce byly důvody pro zajištění naplněny, přičemž ze strany žalovaného bylo konkrétně zohledněno, že žalobci bylo rozhodnutím o správním vyhoštění č. j. KRPA-292607-30/ČJ-2020-000022-ZSV, ze dne 27. 11. 2020 Dále bylo shledáno, že žalobce si byl své povinnosti vycestovat vědom. Dále žalovaný uvedl, že dne 21. 11. 2020 bylo s žalobcem zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, dne 23. 12. 2021 byla Nejvyšším správním soudem pravomocně zamítnuta kasační stížnost. Žalobce byl proto povinen vycestovat do 30 dnů od pravomocného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy do 21. 1. 2022.
17. Žalovaný dále zmínil, že poté, co byl žalobce dne 28. 5. 2024 zajištěn, kdy tentýž den nabylo rozhodnutí o zajištění právní moci, požádal dne 29. 5. 2024 v ZZC Balková o udělení mezinárodní ochrany. Dne 4. 6. 2024 bylo MV ČR vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které nabylo právní moci tentýž den. Na základě tohoto rozhodnutí byl žalobce zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců dle zákona o azylu se stanovenou dobou do 24. 11. 2024. Dne 4. 6. 2024 bylo ukončeno zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců. Dne 2. 7. 2024 bylo zastaveno řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to pro nepřipustnost, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 7. 2024. Správní orgán se dále zabýval tím, zda je možné žalobce považovat za žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy bylo k tomu konstatováno, že žalobce podal proti rozhodnutí MV ČR žalobu, kdy v tomto řízení nebyl žalobě přiznán odkladný účinek (usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 8. 2024, č. j. 18 Az 7/2024).
18. Z uvedeného souhrnu je dle soudu zřejmé, že žalobce z území nevycestoval, ač mu byla tato povinnost pravomocně uložena v roce 2020, přičemž na této uložené povinnosti nemohou nic změnit ani řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce nebyl ani v jednom z nich úspěšný a ke dni pobytové kontroly (27. 5. 2024) bylo první z těchto řízení již více než dva roky pravomocně ukončeno (od 23. 12. 2021), druhé pak bylo zahájeno dne 29. 5. 2024, tedy den po vydání rozhodnutí o zajištění žalobce, kdy žalobě v tomto řízení následně nebyl pravomocně přiznán odkladný účinek ke dni 15. 8. 2024, tedy ke dni 21. 8. 2024 se žalobce na území nacházel neoprávněně s tím, že porušoval dříve uloženou povinnost vycestovat, kdy nadto jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až pobytovou kontrolou, žalobce sám jej nijak neřešil.
19. Námitku, že měl žalovaný žalobci uložit některé ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud jako důvodnou neposoudil.
20. Zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.

21. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly*, b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“)*, c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policí stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly*.
22. Žalovaný možnost uložení zvláštních opatření žalobci vyloučil s tím, že by jejich uložení nebylo dostatečné a účelné.
23. K možnosti dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil tam uvedenou povinnost. Poukázal na to, že žalobce nemá na území ČR žádnou pobytovou adresu, je pro správní orgány nekontaktní osobou. Hrozí, že žalobce opět z ČR nevycestuje a stane se nedohledatelným. Žalobce opakovaně porušoval právní předpisy, neskýtá záruku zdržování se na adrese.
24. K možnosti dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že uložení tohoto opatření nebylo možné, neboť žalobce sdělil, že nedisponuje dostatečnou výší finančních prostředků.
25. Správní orgán vyloučil taktéž možnost uložit žalobci opatření dle písm. c) nebo d) daného ustanovení. Žalobce opakovaně z ČR neodcestoval, nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, toto jednání dle žalovaného nasvědčuje tomu, že žalobce nechce z území vycestovat. Tak žalobce jednal i přesto, že si musel být vědom toho, že musí být pro správní orgány kontaktní. Žalobce je zcela nekontaktní osobou, vyjma jeho adresy ve Vietnamu nebo osobního dostavení se. Kdyby nedošlo k pobytové kontrole, žalobcův neoprávněný pobyt by pravděpodobně trval i nadále. Žalobce nemá na území ČR žádnou pobytovou adresu.
26. Soud se plně ztotožňuje s žalovaným ohledně jeho závěru o neúčelnosti uložení zvláštních opatření žalobci. Žalobce ostatně v žalobě namítl pouze obecně, že mu žádné ze zvláštních opatření nebylo uloženo, nijak neupřesnil, ohledně kterého opatření má za to, že mohlo být v jeho případě použito.
27. Jak žalovaný správně uvedl, nemá žalobce na území ČR předně žádnou stálou adresu, kdy naopak jak sdělil, jeho jedinou současnou kontaktní adresou je adresa ve Vietnamu. Lze se tedy ztotožnit s žalovaným v tom, že žalobce je tímto pro zdejší správní orgány v podstatě zcela nekontaktní osobou, neboť v úvahu připadá v případě potřeby jej kontaktovat, pouze uvedená vietnamská adresa, případně osobní návštěva žalobce u správního orgánu. Žalobce

v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl, na jaké adrese by se v ČR byl schopen nacházet v případě uložení některého ze zvláštních opatření. Dle soudu není vzhledem k okolnostem na straně žalobce zjevné, jak by si uložení zvláštních opatření vůbec představoval, neboť zde nemá pobytové oprávnění, byla mu uložena povinnost vycestovat, opakovaně neuspěl v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a především zde nemá žádnou pobytovou adresu a nedisponuje ani žádnými finančními prostředky na pobyt, vycestování ani na složení finanční záruky, jak výslovně správnímu orgánu sdělil. Soud se naopak ztotožňuje s žalovaným dále v tom, že v případě žalobce nejsou v žádném případě dány žádné záruky, že z území vycestuje. Žalobce z ČR nevycestoval, přestože mu bylo již uloženo správní vyhoštění, kdy za důvod pro setrvání na území označil pouze motivaci si zde vydělat nějaké další finanční prostředky, nicméně vzhledem k výše uvedeným tvrzením žalobce o tom, že byl ke dni pobytové kontroly bez dostatečných prostředků, má soud za to, že tvrzení žalobce o tom, že si zde chtěl dále vydělávat, aby mohl poté vycestovat, je značně nevěrohodné. Žalobce rovněž zmínil, že zde nemá žádný majetek a své plány ohledně vycestování nijak neupřesnil, neuvedl, kolik prostředků si plánoval za tímto účelem případně vydělat apod., kdy nadto bez příslušných oprávnění zde nebyl k výkonu pracovní činnosti či podnikání oprávněn, tedy by prostředky byl nucen vydělávat ilegálně. Soud rovněž považuje v případě žalobce, pokud jde o jeho věrohodnost, za relevantní skutečnost, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až pobytovou kontrolou, tedy pokud by tato nebyla provedena, žalobce by se na území nacházel neoprávněně i dále.

28. Lze shrnout, že jednotlivá zvláštní opatření nemohla být ve věci žalobce použita, neboť by nebyla účelná. Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na výše samotným žalobcem sdělené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců bylo efektivní, naopak existovalo riziko, že by žalobce opět nevycestoval.
29. Soud poznamenává, že vycestováním žalobce nebudou žádným způsobem narušeny jeho rodinné vazy, neboť sdělil, že celou rodinu má ve Vietnamu. V ČR žádné vazby ani majetek nemá. Subjektivní nesouhlas žalobce s povinností vycestovat z ČR je z hlediska posouzení dopadů do soukromého života irrelevantní.
30. Námitka ohledně nedostatečně odůvodněné stanovené délky zajištění žalobce je rovněž nedůvodná.
31. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020 - 48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v případě žalobce realizace správního vyhoštění. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Dále Nejvyšší správní soud poukázal na nezbytnost vedení řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí. Uvedl konkrétně, že: „Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

povinný při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvalého zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“

32. Aby bylo možné přistoupit k zajištění (prodloužení zajištění) za účelem realizace správního vyhoštění, je tedy nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaný postupoval náležitě svědomitě. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: „Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodloužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.“
33. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: „Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.). Rozhodnutí žalované je v části týkající se vedlejšího ustanovení výroku, jímž se stanoví doba trvání zajištění, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K uvedenému právnímu názoru dospěl zdejší soud i při vědomí, že správní orgán zpravidla rozhoduje o zajištění cizince v časové tísní. Časová tíseň sice může odůvodnit do jisté míry sníženou kvalitu argumentace správního orgánu, nicméně nelze ji ospravedlnit absencí jakýchkoliv úvah stran některé části výroku rozhodnutí. Prezentovaný právní názor není výsledkem přepjatého formalismu, nýbrž výrazem soudní ochrany práv stěžovatele, jemuž bylo v důsledku zmíněné vady rozhodnutí žalované znemožněno seznámit se s důvody příslušné části výroku a směřovat vůči ní konkrétní žalobní body.“
34. Žalovaný uvedl, že zajištění v délce 90 dní bylo zvoleno s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, poukázal žalovaný na nutnost opatřit žalobci cestovní doklad náhradní. Pro tyto účely bude nutné nejprve ověřit totožnost žalobce, kdy žalovaným byl tento postup ověřování upřesněn tak, že bude třeba se dotázat Interpolu a zastupitelského

úřadu příslušného státu. Pro tyto účely bude s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Ta bude poté zaslána Ředitelství služby cizinecké policie, (dále jen „ŘSCP“) a společně s dalšími podklady zaslána na příslušný zastupitelský úřad. Poté bude správní orgán nucen vyčkat reakce dožádaného státu, kdy doba této reakce je různá. U států třetích zemí se obvykle pohybuje kolem 40 – 60 dnů. Rovněž bylo přihlédnuto k době nutné k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo zajišťuje průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát. Dále ŘSCP komunikuje s domovským státem cizince o jeho zpětvetí. Doba těchto záležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na uvedené skutečnosti shledal žalovaný jako přiměřenou délku zajištění 90 dnů. Bylo rovněž přihlédnuto k tomu, kdy byl žalobce prvotně zajištěn (28. 5. 2024). Poté došlo k jeho zajištění podle zákona o azylu (4. 6. 2024), po pravomocném skončení řízení byl žalobce dne 21. 8. 2024 zajištěn podle zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaný konstatoval, že ve smyslu § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se k uplynulé době zajištění podle zákona o azylu nepřihlíží. Celková délka zajištění podle zákona o pobytu cizinců činí 108 dnů, tedy nedošlo k překročení její maximální délky dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

35. Dále žalovaný dodal, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by měly realizaci správního vyhoštění bránit. Žalobce má veškeré své vazby ve Vietnamu, kde mu nehrozí žádné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
36. Je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky zajištění 90 dní ze skutečnosti, že bude třeba vyřadit náhradní cestovní doklad, a poté bude moci být přistoupeno k samotné realizaci správního vyhoštění. Žalovaný popsal jednotlivé očekávané kroky, které budou činy ze strany příslušného orgánu za účelem realizace vycestování žalobce. Z ničeho nevyplývalo, že by vycestování žalobce bylo zcela nemožné v době trvání zajištění realizovat. Ze strany žalovaného nedošlo k žádným zásadním prodloužením. Žalovaný nenalezl ani jiný důvod, který by měl bránit realizaci správního vyhoštění.
37. Návrh na přiznání odkladného účinku soud zamítl, neboť přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.
38. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. 9. 2024

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce